

8 مارس با شکوه تر از همیشه

لحظه به لحظه با کارزار زنان در روز جهانی زن!

کارزار زنان سومین راهپیمایی خود به مناسبت 8 مارس روز جهانی زن را با شرکت بیش از 1000 نفر تظاهر کننده که از بلژیک و شهرهای مختلف اروپا آمده بودند، با شکوه هر چه تمامتر و موفقیت بسیار پشت سر نهاد.

راهپیمایی امسال ما در شهر بروکسل - بلژیک و در همراهی و همکاری یک گروه بلژیکی (حزب چپ سوسیالیست) برگزار گردید. و توسط فدراسیون زنان ترک و کرد ترکیه مورد حمایت فعال قرار گرفت. بعد از سالهای 60 میلادی، این اولین بار بود که خیابانهای شهر بروکسل شاهد راهپیمایی به مناسبت 8 مارس روز جهانی زن بود. و کارزار زنان مفتخر است که در چنین ابتکاری در برگزاری یک راهپیمایی در این شهر در 100 امین سالگرد اعلام 8 مارس به منزله روز جهانی زن، نقشی فعال بعهده گرفت. علیرغم حمایت و شرکت تعداد بسیاری از مردان، اما اکثریت وسیع این راهپیمایی بخاطر شرکت وسیعی از زنان چهره ای زنانه داشت. زنانی که نه تنها از شهرهای مختلف بلژیک بلکه از اقصی نقاط اروپا از سوئد، فنلاند، نروژ، هلند، آلمان، انگلیس، اسکاتلند، فرانسه با شور و شوق خاصی که نشانه نفرت و خشم آنان از نابرابری های موجود میان زنان و مردان است، و متعهد به مبارزه برای از میان برداشتن این نابرابری ها می باشند، خود را به بروکسل رسانده بودند. اما علیرغم آن برخی از زنانی که برای شرکت در راهپیمایی نیز بی قرار بودند، بعلت گرفتاری های ناشی از کارهای مربوط به زنان، مشکل بچه و یا مریض شدن بچه و یا مشکل مالی و مشکلات دیگر از شرکت مستقیم در آن محروم ماندند و حتی در مواردی از بلیط هایی که از قبل برای سفر به بروکسل تهیه کرده بودند بعلت مشکلات نتوانستند در راهپیمایی شرکت کنند ، اما این زنان فکر و قلبشان با ما بود.

آنچه که تظاهرات امسال را بسسار با شکوه تر کرده بود جنبه انترناسیونالیستی گسترده آن بود. در این راهپیمایی چهرهای زنان و مردان از کشورهای مختلف دنیا برای خواستی واحد علیه ستمی مشترک و عمومی دیده می شدند. زنان در طیف های سنی مختلف، نوجوان و جوان، میان سال و مسن از ملیتهای مختلف از بلژیکی و سایر ملیتهای اروپایی گرفته تا ایرانی، ترک، کرد، افغانی، عرب، همه در کنار هم یک دل و یک صدا فریاد برابری طلبی و ضدیت و تنفر از وجود این همه تبعیض و نابرابری را سر می دادند. برآستی این ترکیب، ترکیبی فوق العاده بود که احساسی خوشایند از همبستگی میان زنان ملتهای مختلف را به نمایش گذاشته بود. در این دورانی که نظام های ارتجاعی حاکم بر جهان از هر فرصتی استفاده می کنند تا تخم نفاق و پراکندگی را بپاشند، وجود چنین صفی برای مبارزه ای مشترک منبعی الهام بخش برای زنان بود. کارزار زنان باید در تلاش برای بوجود آوردن چنین صف متحدی به بخود ببالد.

راهپیمایی ما بیان فشرده ای از خواسته ها و جهت گیری ما بود. ما نه تنها در بوجود آوردن چنین صف متحدی برای خواسته های زنان و بطور مشخص تنفر علیه نابرابریهای موجود علیه زنان در نظام های حاکم بر جهان ، علیه سنتها، فرهنگ و قانون بخصوص در بسیاری از کشورهای جهان سوم و مشخصا کشورهای اسلامی نقش مستقیم بازی کردیم. بلکه صدای

اعتراض خود را علیه ارتجاع زن ستیز جمهوری اسلامی از یک طرف و قدرتهای امپریالیستی از طرف دیگر بلند کردیم. مسئله ما برای متحد کردن هر بیشتر زنان بلژیکی و دیگر ملیت ها نه افزودن به تعداد شرکت کننده گان راهپیمایی بود، بلکه بیش از هر چیز متحد کردن آنان برای دفاع و حمایت از خواستها و مواضع کارزار زنان بود. به همین جهت این تظاهرات از جلوی سفارت امپریالیسم آمریکا، این سمبل جنایت و سببیت علیه مردم دنیا، علیه زنان آغاز شد. ما با این اعتراض خود هشدار دادیم، که زنان فریب حيله ها ی آنان را نخواهد خورد و دمکراسی های قلابی آنان را به پیشیزی نخواهد خرید و اینکه زنان اجازه نخواهند داد تا بنام آنان و به بهانه دفاع از حقوق زنان و یا دموکراسی برای مردم به دخالت و اشغالگری بپردازند و بدنبال منافع امپریالیستی خود در ایران و بقیه کشورهای خاورمیانه باشند. در مقابل سفارت آمریکا طاهره میلانی از افغانستان و از فعالین سازمان زنان هشت مارس (ایرانی - افغانستانی) و حوزن محمود از فعالین سازمان رهایی زن از عراق سخنرانی کردند. آنان در سخنرانی هایشان تاکید کردند که موقعیت زنان در افغانستان و عراق اشغالی از بسیاری جهات بدتر از دوران قبل از اشغال شده است. و اشغال آمریکا و متحدانشان، نه برای زنان بلکه بیش از هر چیز برای منافع سرمایه دارانه خود آنان بوده است. همچنین در مقابل سفارت آمریکا سخنرانانی از زنان ترک و بلژیکی ضمن حمایت از کارزار زنان و مبارزه زنان ایران برای حقوق خود به افشاگری از سیاستها و نقشه های فریبکارانه ای که آمریکا و متحدانش در عرصه جهانی در سر دارند، نیز پرداختند.

راهپیمایی پس از سخنرانی ها در حالیکه با صدای هیجان انگیز گروهی که تلاش کرده بود با وسایل اولیه و محدود از جمله طبل و ... به تظاهرات شور و حالی ببخشد بسمت پارلمان اروپا به راه افتاد. تا در آنجا نیز اعتراض خود را به دودوزه بازی های قدرتهای امپریالیستی اروپایی که گاهی در کنار جمهوری اسلامی به معاملات بزرگ می پردازند، و گاهی در کنار آمریکا بر طبل جنگ می کوبند، ویا گاهی در لباسی و شکلی دیگر تلاش دارند جایگاه مستحکمی را در منطقه خاورمیانه برای خود دست و پا کند، اعتراض کند. هنگامی که راهپیمایی به مقابل پارلمان اروپا رسید پیام های گروههای شرکت کننده داده شد و پیام کارزار زنان نیز توسط آذر شیبانی داده شد.

علیرغم اینکه این جا پایان راهپیمایی برای فدراسیون زنان کرد و ترک بود که راهپیمایی ما را مورد حمایت قرار داده بودند اما عده ای از آنان همراه با اکثر تظاهر کنندگان با شور و هیجان بسیار راهپیمایی خود بطرف سفارت جمهوری اسلامی را ادامه دادند. پایان دادن به راهپیمایی در مقابل سفارت جمهوری اسلامی نیز بیان تضاد و تنفر ما از رژیم و سیستمی است که یکی از سرسختترین و محکمترین مدافعان و اعمال کنندگان ستم بر زنان و اعمال قوانین نابرابر علیه زنان است. بنابراین راهپیمایی بطرف این سفارتخانه بخش جدایی ناپذیر از راهپیمایی ما بود. به همین دلیل بود که با نزدیکتر شدن ما به طرف این سفارتخانه، شرکت کنندگان با صدای رسا، به شعارهایی علیه رژیم جمهوری اسلامی و در تنفر از اعمال نا برابری علیه زنان پرداختند. برخی از جوانان بلژیکی زمانی که ما شعارهای مرگ بر رژیم ضد زن ، مرگ بر جمهوری اسلامی را می دادیم با ما مشترکا این شعار را تکرار می کردند. اما آنچه قابل ذکر است اینست که در

مقطعی از پروسه تدارکات یعنی حدود دوهفته قبل از راهپیمایی ناگهان پلیس بلژیک و شهردار منطقه ای که سفارت جمهوری اسلامی در آن قرار دارد این قسمت مهم از راهپیمایی را لغو کردند. اما این مخالفت با عکس العمل سریع ما و دوستان حزب چپ سوسیالیست بلژیک روبرو شد. با انتشار اطلاعیه مطبوعاتی ما و درج آن در برخی از رسانه های خبری بلژیک و سیل ارسال فکس های اعتراضی از سراسر اروپا و آمریکا و کانادا، شهردار منطقه و پلیس بلژیک را مجبور به عقب نشینی کرد.

بدین ترتیب راهپیمایی به طرف سفارت جمهوری اسلامی ادامه یافت. در جلوی سفارت در حالیکه تظاهر کنندگان دست در دست هم داشتند شعارهای مرگ بر رژیم ضد زن، سرنگون باد جمهوری اسلامی و شعارهایی علیه سیاستهای زن ستیزانه رژیم را با قدرت بسیار سر می دادند و فضایی آکنده از خشم و تنفر علیه جمهوری اسلامی را به وجود آورده بودند، و در حالیکه سرود کارزار سروده شاعر مبارز مینا اسدی و با صدای گیسو شاکری پخش شد، همه تظاهر کنندگان با آن همراهی و با صدای بلند خشم خود علیه جمهوری اسلامی را بیان می کردند. پس از این سرود، برنامه راهپیمایی با پیام آنیا یکی از فعالین حزب سوسیالیست چپ بلژیک خاتمه یافت. آنیا در پیام خود به محکوم کردن رژیم زن ستیز جمهوری اسلامی ایران، دفاع از خواستهای کارزار زنان و همچنین افشاگری از سیستمهای سرمایه داری اروپایی علیه زنان پرداخت.

در تمام طول راهپیمایی مهشید مجاوریان متن های افشاگرانه در مورد فرودستی زنان در ایران، افشای رژیم ارتجاعی جمهوری اسلامی و مخالفت با هر نوع دخالتگری آمریکا و متحدینش را به زبان فرانسوی می خواند. مهربی زند، آذر درخشان، محبوبه و فریبا امیر خیزی با تمام وجود شعارهای کارزار زنان به زبان فرانسوی را از پشت بلند گو ایراد می کردند. و هم چنین جمله ندائی دوربین بدست صحنه های شور انگیز راهپیمایی را فیلم برداری می کرد.

امسال پودיום کارزار زنان مقابل سفارت جمهوری اسلامی در یکی از سالنهای دانشگاه یو بی ال (دانشگاه آزاد بروکسل) انجام گرفت. این پودיום توسط یاسمین میظراداره می شد. یاسمین ابتدا پیام کارزار را به دو زبان (فارسی و فرانسوی) ایراد نمود و پس از آن برخی از پیام های رسیده به کارزار زنان را از جمله پیام از آمریکا همراه با لیستی از افراد و شخصیت های سرشناس در آمریکا، پیام ایو انسلر نمایش نویس آمریکائی (خالق نمایشنامه مشهور "گفتگو با واژن")، پیام از دسته 8 مارچ از افغانستان، پیام از جنبش جوانان انقلابی از افغانستان و سازمان دمکراتیک آوارگان افغان، پیام از « دست هایتان از مردم ایران کوتاه » (هوپی) از انگلستان و ایرلند، پیام از زنان کارگر از سقر، پیام از نشریه دانشجویی بذراز ایران، و.....که برخی از آنان در سالن در حالیکه به زبانهای مختلف ترجمه می شد قرائت شدند. در این قسمت برنامه پیامهایی از جانب حزب چپ سوسیالیست بلژیک، فدراسیون زنان کرد و ترک داده شد. در تمام پیام ها علیرغم تفاوت در روشها و افق ها در مورد رهائی زنان اما همگی بر تحت ستم بودن زنان در جهان، دفاع از مبارزات زنان ایران تاکید داشتند.

آخرین بخش برنامه امسال کارزار زنان برنامه هنری و جشن بود که توسط گیسو شاکری هنرمند متعهد به پیش برده شد. این برنامه شامل اجرای تئاتری بود به کارگردانی سیروس کفایی توسط گروه تئاتری که اکثریت آنها جوانان تشکیل می دادند تحت نام گل سرخ، شعرهایی در

مورد موقعیت و عصیان زنان توسط مرجان انصاری و مهین دخت بود که اجرا شد. اما بخش عمده ای از اجرای برنامه هنری بر دوش گیسو افتاد که مجبور بود با حدی کمتر از حداقل امکانات، هنر زیبا و دوست داشتنی خود را ارائه بدهد. اما مشکل مهمی در این مورد نبود زیرا نه گیسو براحتی در مقابل امکانات کم به عقب می نشست، و نه آنانیکه بی صبرانه منتظر شنیدن صدای او بودند این امکانات کم را کمبودی در ارائه هنر گیسو دانستند. اینست که گیسو با صدای زیبایش به اجرای ترانه های کردی، لری، افغانی و فارسی پرداخت و یک بار دگر، گرمی بخش این دور از برگزاری 8 مارس کارزار زنان شد و جشن پایانی در میان شادی و شور و شعف شرکت کنندگان که خود انعکاسی از موفقیت این برنامه بود به اتمام رسید.

سمینار:

بجاست که در اینجا مختصراً به سمیناری که در روز 7 مارس یعنی یک روز قبل از راهپیمایی در بروکسل که از جانب کارزار زنان سازماندهی شده بود، بپردازیم. هدف این سمینار که توسط جمیله ندایی اداره شد، دامن زدن به بحثهای تئوریک در رابطه با جنبش زنان بود. در این سمینار که بیش از 100 نفر که اکثریت آن را و بسیاری از آنان از شهرهای مختلف اروپا به بروکسل سفر کرده بودند، تشکیل میداد. 7 نفر از فعالین کارزار در این سمینار سخنرانی کردند و هر یک در سخنرانی خود تلاش کردند که به تم اصلی سمینار جمعبندی از نقاط قوت و ضعف فعالیت سه ساله کارزار زنان و موانع پیشروی آن بپردازند. برخی از سخنرانان به نگرش حاکم و انحرافی در جنبش چپ ایران نسبت به مسئله زن و جنبش زنان که بطور اجتناب ناپذیری به نفوذ دیدگاههای مردسالارانه در این جنبش حاکم است، اشاره کردند. همچنین به مسئله رابطه رهایی زنان و سوسیالیسم، رابطه جنبش زنان و کارگران نیز مورد بحث و بررسی قرار گرفت. اما متأسفانه فرصت به اندازه کافی برای بحث های بیشتر و بخصوص بحثهایی از جانب شرکت کنندگان در سمینار باقی نماند و آنها مجبور بودند بحث های خود را در فرصتی بسیار کوتاه ارائه دهند. به این امید که در فرصتهای بعدی و برگزاری سمینارهای دیگری بیشتر به این مبحث حیاتی پرداخته شود. ارائه سطح بالایی از بحث ها در این مورد نشانه پیشرفتی محسوس در جنبش زنان و همچنین درک از جنبش زنان و درک از چگونگی رهایی زنان بود. بدون شک ارائه این بحث ها و تعمیق و گسترش آن در خدمت بالا بردن سطح جنبش زنان و رهائی زنان و مبارزه علیه دیدگاهها و نظرات انحرافی در مورد مسئله زنان خواهد بود.

اما سمینار حاوی مطالب ارزنده دیگری نیز بود. جمیله ندایی به مناسبت 100 امین سالگرد سیمون دوبوار فمینیست انقلابی که نقش مهمی را در مباحث تئوریک جنبش فمینیستی و جنبش زنان بطور کلی ایفاء کرده است، بحثی را ارائه نمود که بر مبنای نوشته ای است که وی در مورد سیمون دوبوار در دست تهیه دارد. جمیله در این بحث بطور مشخص به پایه های نگرشی سیمون دوبوار و رابطه ای را که با سوسیالیسم داشته است پرداخت.

در این سمینار آذر درخشان سخنانی بطور فشرده در مورد 100 امین سالگرد 8 مارس روز جهانی زن و نقش و جایگاه آن ایراد نمود.

در انتهای سمینار نیز فیلمی در مورد پوران بازرگان و زندگی انقلابی او که درست یکسال قبل یعنی 6 مارس 2007 به پایان رسید، از جانب دوستان دست اندر کار رادیو در بلژیک به نمایش گذاشته شد که بر مبارزات این زن انقلابی علیه دو رژیم شاه و جمهوری اسلامی تاکید گذارد. همچنین پیامی که از جانب کارزار زنان در سالگرد مرگ پوران بازرگان تهیه شده بود توسط عاطفه از فعالین جوان کارزار در فنلاند قرائت شد. در این پیام علاوه بر احترام به این زن انقلابی و مبارزاتش علیه رژیمهای مرتجع بر مبارزه سنت شکنانه او تاکید گذاشته شده بود که چگونه علیرغم نرمهای موجود مجبور بود برای مبارزه علیه شاه و پیوستن به مبارزه مسلحانه خلاف جریان حرکت کند، و بالاخره توانست مبارزه انقلابی خود را تحمیل نماید. یادش گرامی باد.

تدارک برگزاری راهپیمایی و سمینار:

اما برگزاری راهپیمایی موفقیت آمیز و با شکوه 8 مارس امسال که توانست صدای اعتراض آمیز خود و هم زنان و کسانی که از ستم جنسی و تبعیض علیه زنان به تنگ آمده اند را به مرتجعین زن ستیز جمهوری اسلامی و امپریالیستهای آمریکایی و اروپایی برساند ، بدون کار قبلی و تدارکاتی عظیم غیر ممکن بود. از تهیه جا و مکان برای سمینار و برنامه ها و جشن گرفته تا محل برای خواب. از تعیین و گرفتن مسیر راهپیمایی و بخصوص مشکلی را که پلیس و شهردار منطقه در مقابل ما گذاشتند ، همگی به نیروی زیادی احتیاج داشت. اما این تازه بخشی از کار بود. بخش مهم و عظیم و تعیین کننده دیگر آن فعالیت وسیعی برای تبلیغ سیاسی و پیشبرد اهداف کارزار زنان در بین مردم و فعالین و تشکل های گوناگون و در شهرهای مختلف بلژیک برای دعوت آنان به راهپیمایی کارزار زنان بود. از جمله می توان به سازماندهی دهها قرار ملاقات و شرکت در جلسات و تظاهراتهای مختلف در شهرهای لووان، لیژ، آنت ورپن، بروکسل و گنت که دوستان دانشجوی بلژیکی آنها را برای سخنرانی ما و خودشان سازماندهی کرده بودند اشاره نمود. با فدراسیون زنان کرد و ترک که دو ماه قبل مسیر دیگری را برای راهپیمایی خود اعلام کرده بودند چندین جلسه سیاسی برگزار کردیم. و در نتیجه قانع کردن سیاسی آنان بود که مسیر تظاهرات خود را عوض کردند و به راهپیمایی کارزار زنان پیوستند. علاوه بر سخنرانی ها و ارتباطات با افراد و تشکلات جمع ما قادر شد که نزدیک به 15000 اعلامیه در بین مردم پخش نماید. و هم چنین پوستر رنگی ای که برای تبلیغ و دعوت تهیه شده بود در شهر های مختلف بلژیک و در دانشگاهها بطور وسیع بر در و دیوار نصب کند.

در روز 6 مارس که از جانب دوستان حزب چپ سوسیالیست تظاهراتی ضد نژاد پرستی در شهر گنت سازماندهی شده بود ، فعالین و هواداران کارزار زنان که از قبل در بلژیک بودند و یا روزهای قبل به آنجا سفر کرده بودند بهمراه فعالین کمیته دانشجویی شرکت کردیم و در پایان تظاهرات لیلا پرنیان سخنرانی کوتاهی در محکوم کردن نژاد پرستی، زن ستیزی نظام سرمایه داری و در دفاع از مبارزات مردم علیه جنایات امپریالیسم پرداخت. او بر اهمیت روحیه انترناسیونالیستی در این مبارزات تاکید کرد. در این سخنرانی شرکت کنندگان را که اکثریت آن را جوانان بلژیکی تشکیل می دادند به شرکت در راهپیمایی کارزار زنان زنان دعوت کردیم . در

طول این تظاهرات صدها اعلامیه دعوت به راهپیمایی کارزار توسط فعالین و دوستداران کارزار زنان پخش شد.

خلاصه اینکه انجام موفقیت آمیز برنامه 8 مارس امسال کارزار زنان بدون فعالیت شبانه روزی دوستان جوانمان ممکن نبود. جا دارد که همگی از این دوستان از جمله فریبا امیری خیزی مسئول تدارکات برنامه امسال کارزار زنان در بلژیک و عضو کمیته دانشجویی بلژیک، و همچنین بقیه دوستان کمیته دانشجویی در بلژیک، مهدی، محمد و رضا و همچنین دوستان بلژیکی (ال اس پ) بوریس، آنیا، بارت و تیتو... که همگی خستگی ناپذیر حداقل از هفته ها قبل فعالیت کردند، از ندا روشن که از یک هفته قبل به بلژیک سفر کرده بود تا تمام نیروی خود را در خدمت به انجام رساندن موفق این برنامه بگذارد، از دوستان رادیو بلژیک و همچنین از شرین که کمک ها و تلاشهایش برای به انجام رساندن بسیاری از کارهای تدارکاتی حیاتی بود و دوستان جوانی چون نغمه و عباس و دیگران که برای ترجمه در جلسات کمک و فعالیت کردند، و همگی بخاطر تنفر از ستم جنسی و محافظین این ستم و اشکال دیگر ستم، با عشق و علاقه ای وافر به رهایی زنان و بشریت بطورخستگی ناپذیر فعالیت کردند، تا انجام این کار را ممکن سازند، قدردانی کنیم.

با جرات می توانیم بگوییم که روز 8 مارس را در 100امین سالگرد اعلام آن به مناسبت روزن جهانی زن با شکوه و جلالی که سزاوار آن بود برگزار کردیم. و به همین خاطر چنین موفقیتی را به همه زنان کارزار و زنان بطور کل تبریک می گویم چرا که کارزار زنان متعلق به همه زنان و مردان آزاده ای است که علیه ستم جنسی مبارزه می کنند.

لیلا پرنیان

9 مارس 2008

Leila-panian@hotmail.com